

Passie voor sport

Antwerpen is in 2013 de Europese hoofdstad van de sport, maar ook van iedereen die sportief is. Voor of achter de schermen. Vijf Antwerpenaars getuigen over hun passie voor sport, een liefde die vele vormen aanneemt.

Tekst: Ive Van Orshoven | Foto's: Vincent Callot en François De Heel

Fahd El Morabiti (10)

Leerling lagere school en baskettalent.
Scoort veel vrijworpen.

Meedoen belangrijker dan winnen? Kan zijn, maar voor Fahd El Morabiti is het hoogtepunt van de week als zijn ploeg Willibies wint. "Het leukste? Wanneer we de tegenstander helemaal gek spelen!"

Ik basket al drie jaar. Veel jongens uit de buurt spelen voetbal, maar daar hou ik niet van. Van voetbal krijg je te veel blauwe plekken. Bij mijn club Willibies spelen veel vriendjes. We trainen twee keer in de week met trainer Felix. Hij leert ons heel veel. Waar we moeten lopen tijdens de wedstrijden bijvoorbeeld. En we kunnen ook heel hoog springen. We zijn echt goed. Soms spelen we onze tegenstanders helemaal gek. Bij Willibies kan je maar blijven tot je zestiende. Dan moet ik jammer genoeg naar een andere ploeg. Ik wil later een heel goede basketter worden. Mijn grote voorbeeld? Wie, Michael Jordan? Nog nooit van gehoord. Nee, mijn voorbeeld is Warre. Hij is onze spelverdeler. Warre scoort gemakkelijk vrijworpen, heeft een goed shot en loopt zich heel goed vrij. Maar ik scoor zelf ook veel vrijworpen. Op training speel ik het liefst popcorn, een spel waarbij je in een rij gaat staan. Om beurt

gooi je dan vrijworpen. Als jij mist en de volgende scoort, dan lig je eruit. Uiteindelijk wint de beste vrijworpspecialist. Vorig jaar heeft basketclub Gembo het wereldrecord popcorn proberen te verbreken. Er deden zeker driehonderd kinderen mee. Warre heeft de wedstrijd gewonnen.

"Ik wil een heel goede basketter worden"

Of ik veel basket op het veldje in de Kerkstraat? Nee, daar hangen de ringen te hoog. Wedstrijden spelen en trainen doen we vlakbij, in de sportzaal van buurtcentrum Cortina. Daar hangen de ringen iets lager. Ik basket ook vaak op straat met mijn neefje. We spelen dan één tegen één, en plakken een stuk muur af met plakband. Dat is onze ring."

Jeanne Brabants (93)

Danscoryfee met pensioen, maar nog altijd actief achter de schermen.

Oprichtster van tal van dansinitiatieven, waaronder het Koninklijk Ballet en het Ballet van Vlaanderen.

Met de Koninklijke Balletschool staat Antwerpen wereldwijd aan de danstop. Dat heeft de stad vooral te danken aan Jeanne Brabants. Meer dan een halve eeuw geleden legde zij in Antwerpen de fundamente van een ijzersterke balletreputatie.

“Komen jullie naar aanleiding van Antwerpen Europese Sporthoofdstad? Dan moet me eerst iets van het hart: dansen is geen sport. Dansers zijn kunstenaars. Het ligt dicht bij sport, dat wel. Maar sport gaat om competitie en is vooral lichamelijk. Bij dansen zijn de bewegingen bedoeld om emotie, gevoel en inhoud weer te geven. Dansers vertellen een verhaal met hun lichaam. Uiteraard zijn techniek

en uithouding ook belangrijk. Daarom eindigt de professionele carrière van dansers meestal rond hun 35ste.

Ik heb heel mijn leven voor het ballet gestreden. In 1951 richtte ik de Balletschool van de KVO op, de huidige Koninklijke Balletschool. Van bij het begin haalde onze school een hoog niveau, ook internationaal. Jammer genoeg moesten de afgestudeerden vaak uitwijken naar het buitenland. Hier was te weinig werk.

Daarom stond ik in 1970 mee aan de wieg van het Ballet van Vlaanderen. Zo konden de studenten tenminste thuis blijven om te dansen. De laatste jaren is het aantal dansgroepen in België jammer genoeg geslonken. Het Koninklijk Ballet van Vlaanderen is nog het enige grote gezelschap. We moeten

het ballet weer meer promoten. Daar wil ik me nog met heel mijn hart voor inzetten. Of ik zelf nog dans? Nee, daar ben ik te oud voor. Maar ik doe nog wel elke dag mijn strekoefeningen. Al zijn er grenzen. Een grand écart is al een tijdje niet meer aan mij besteed.”

“Ik doe nog elke dag mijn strekoefeningen!”

Eddy Luyten (56)

Onderhoudsman in zwembad Wezenberg. Heeft liever geen vakantie. Was tijdens de Olympische Spelen apetrots op de zwemmers van zwemclub Brabo.

Eddy Luyten is de juiste man op de juiste plaats. Hij maakt in zwembad Wezenberg elke dag de zwembadvloer schoon, met evenveel plezier. "Vakantie kan voor mij niet snel genoeg gedaan zijn."

De 'Wezenberg' is het drukst bezochte zwembad van Antwerpen. Er is dus veel werk. Geen probleem, want ik doe mijn job ontzettend graag. Ik sta er elke dag goedgemutst voor op, ook al moet ik mijn wekker om vier uur 's morgens

zetten. Ik kom aan om half zes, doe de deuren open en zet het alarm af. Dat moet zo vroeg, want om half zeven begint de training van zwemclub Brabo, en tegen dan moeten de vloeren en het voetbad al schoon-gemaakt zijn. En om zeven uur komen de vroege vogels al toe.

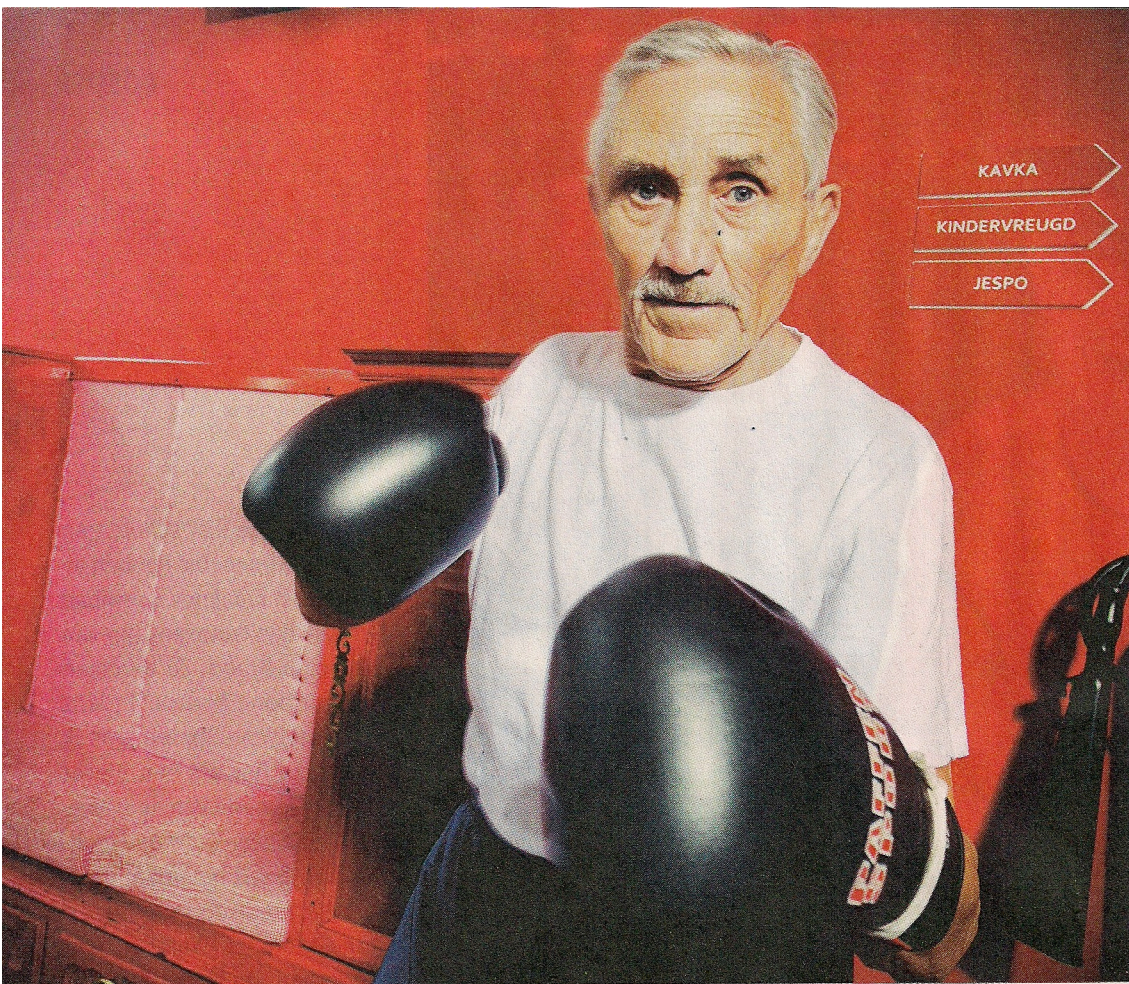
Elke dag schrob, schuur en spuit ik met hart en ziel. Hygiëne is hyperbelangrijk in een zwembad. Wratten, huidschilfers... ze krijgen allemaal vrij spel als ik mijn job verwaarloos. Dat zou een ongezonde situatie zijn voor heel veel mensen, want naast de recreanten komt er

ook een lange lijst scholen en clubs zwemmen. Die hebben allemaal een kraaknet zwembad nodig. Ik ben trouwens fan van zwemclub Brabo. Ze bereiken een zeer hoog niveau. Tijdens de Olympische Spelen was ik telkens zo fier als een gieter wanneer iemand van de zwemclub het water indook. Nochtans ben ikzelf helemaal geen waterrat. In mijn jonge jaren waren er amper zwembaden in Antwerpen. De jeugd van vandaag kan veel beter zwemmen dan onze generatie.

"Ik sta goedgemutst op om vier uur 's morgens"

Mijn ochtendshift duurt van zes tot twee, mijn avondshift van twee tot tien. Maar vandaag heb ik vakantie. Drie weken lang, en dik tegen mijn zin. Ik kan niet wachten tot ze voorbij zijn. Wat ik zo fantastisch vind aan mijn job? Het sociaal contact, de regelmaat, het werk zelf. En de complimentjes van de klanten, die neem ik ook graag in ontvangst. Er is niets dat me meer motiveert dan een tevreden bezoeker."

>>>>>

Albert Colman (80)

Bokstrainer, momenteel even zonder werk.
Ex-trainer en ontdekker van topbokser Sugar Jackson.

Albert 'Jerry' Colman is al vijftig jaar bokstrainer in Antwerpen, maar noem hem geen 'legende'. Daar is hij nog veel te actief voor. Zijn doel voor 2013? "Weer bokstrainer worden!"

“Hoe denk je dat ik aan mijn platte bokstersneus kom? Van een val met de fiets! En waar denk je dat mijn bijnaam Jerry vandaan komt? Van een of andere stoere boksgenoot? Fout. Mijn jeugdvrienden staken gewoon de draak met me omdat ik zo graag naar Disney-tekenfilms keek. Maar liever dan naar de film te

gaan, ging ik boksen. In de jaren 50 was de bokssport heel populair in Antwerpen. De vele profboksers waren echte helden en de kampen lokten veel volk. In Brussel viel dan weer meer te verdienen. Ik trok er in '58 naartoe als amateurkampioen van België. Ik bokste er met succes, tot 1962. Toen nam mijn carrière een dramatische wending. In een kamp

tegen hardmepper Jean Hoeffler stond ik voor op punten. Mijn trainer zei me 'dat ik niet meer kon verliezen'. Dom van hem. Ik begon een beetje show te verkopen, en pats! Ik lag compleet knock-out. Toen ben ik gestopt. Ik verwijt dat die trainer nog altijd. Dat kon ik beter, vond ik. Een paar jaar later werd ik zelf trainer, en dat ben ik tot deze zomer gebleven. Ik deed

mijn werk bijzonder graag. Ik hou ervan om boksters te kneeden. Het is een zeer complexe sport: je moet snelle reflexen hebben, maar vooral snel en tactisch kunnen denken. Ik heb honderden boksters getraind, waaronder ook twee echte toppers. Maar het noodlot lijkt me daarin te achtervolgen. Jos Broeders werd in 1984 neergeschoten door de Bende van Nijvel, en Sugar Jackson werd van onder mijn neus weg-

“Boksen is snel slaan én snel denken”

gesnoept. Dat deed twee keer enorm pijn. Ik beschouwde hen beiden als zonen.

Ik moest vorige zomer mijn laatste bokscub The Noble Art opdoeken. De huurprijzen waren te hoog. Maar ik wil niet van ophouden weten. Ik zoek voortdurend naar manieren om een nieuwe club op te richten. Ik hoop dat mijn ex-boksters me dan volgen. Sommigen dragen me nog altijd op handen, en dat doet deugd. Kenneth, een 16-jarig talent, belt me elke dag. 'Hij wil niemand anders als trainer', zegt hij dan. Op zulke momenten kan je als 80-jarige bokstrainer de wereld aan."

Dimitri De Loecker (49)

Archeoloog.

Overgrootvader, grootvader en vader waren actief bij Tubantia Borgerhout.

Supporters als Dimitri De Loecker zijn goud waard. Hij behoorde, samen met enkele collega's, voetbalclub Tubantia Borgerhout van de ondergang. Dankzij hen speelt 'de sympathiekste ploeg van 't Stad' nog altijd in het Rivierenhof. "Den 'Tuub' is ondertussen in de allerlaagste competitie beland. Vanaf nu kunnen ze alleen nog maar stijgen!"

“Drie jaar geleden redde ik met drie vrienden Tubantia van de ondergang. Dat moest ik doen. Tubantia Borgerhout zit me in het bloed. De club is opgericht in 1915, tijdens de Duitse bezetting. Mijn overgrootvader was toen al een fan, en mijn grootvader speelde in

de jaren 30 nog bij Racing Club Borgerhout. In 1960 ontstond na een fusie het huidige Tubantia, waarvan mijn vader van 1975 tot 2005 sportief manager was. Zelf heb ik er in de jaren 80 gevoetbald. Toen Tubantia drie jaar geleden bijna ophield te bestaan, wilde ik dat koste wat het kost vermijden.

“Tubantia is een club met een grote traditie”

Met ons vieren stichtten we een nieuwe vzw onder bijna dezelfde naam. We hebben hem wel uitgebreid met het stamnummer 64. Tubantia is immers een van de oudste clubs van België. Puur sportief erfgood. We hebben aan de naam ook '1915 Centennial' toegevoegd. In 2015 viert Tubantia zijn honderdjarig bestaan. Daar wil ik een boek over uitbrengen, dat de geest van de club weergeeft. Dus niet enkel met statistieken. Tubantia is verweven met mijn familiegeschiedenis, maar ook

met die van Borgerhout. De club speelt vooral een belangrijke sociale rol. Ze verenigt al honderd jaar alle lagen van de bevolking. Ik ben van beroep archeoloog. Misschien is het ook daarom dat ik de geschiedenis levend wil houden? Hoe het nu sportief met de club gaat? Niet zo best. In 2008 speelde Tubantia nog in vierde klasse, maar door geldgebrek is de club gezakt naar de laagste reeks: vierde provinciale. Eén voordeel: ze kunnen alleen nog maar stijgen.” (lacht)

